

Greetje van den Berg

Een muur van steen

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

1

Salzburg! De zon zakte langzaam achter de daken van de huizen en zette de stad in een gouden gloed. In de verstilde Mirabell-Garten slenterde nog een enkele toerist, gevangen door de pianoklanken die door een geopend venster naar buiten dwarrelden alsof ze werden meegenomen door de wind, die na een warme dag eindelijk voor wat verkoeling zorgde. Op de Dom-Platz maakte een violist zich los uit de schaduw van een muur en legde met behoedzame, bijna tedere bewegingen zijn instrument in de met fluweel beklede kist, nadat hij de losse muntstukken die er door zijn bewonderaars van die dag in waren gegooid, achteloos in zijn borstzak had gestoken. Een paar kinderen stonden te kijken bij de krijttekeningen, die verschillende kunstenaars die dag hadden vervaardigd onder de bewonderende blikken van duizenden toeristen die voorbij waren gekomen. Kleurige platen, die de grijze stoeptegels opfleurd. In een boom zong een vogel zijn lied...

Salzburg... Anne Engwerda staarde dromerig in de kaarsvlam, die midden op de smaakvol gedekte tafel stond. Het kristal van de standaard

weerkaatste het licht dat in duizenden kleuren uiteen leek te spatten. ‘De laatste avond samen,’ zei ze zacht. ‘Morgen is alles weer voorbij. Dan wacht ons weer een lange terugreis en daarna de thuiskomst. De kinderen, die ons in één adem alles tegelijk willen vertellen en zeuren om cadeautjes die we beloofd hebben. Paps en mams zullen ons zeggen dat ze het graag voor ons hebben gedaan, maar dat een week lang oppassen op onze twee onhandelbare pubers toch wel erg vermoeiend wordt op hun leeftijd.’

Chris Engwerda grijsde. Hij pakte voorzichtig de hand van zijn vrouw en streelde die. ‘Lieve Anne. De geschenken die we hier voor je ouders hebben gekocht, zullen onmiddellijk heel veel leed verzachten. Bovendien zijn Laurens en Marije een stel ontzettend aardige kinderen als hun ouders weg zijn en opa en oma in de buurt. Je zult zien dat Marije elke avond uit zichzelf de afwas heeft gedaan zonder ook maar één keer te klagen over huiswerk en Laurens was vast elke morgen op tijd uit z’n bed. Wedden dat hij ’s morgens de koffie al klaar had als opa en oma beneden kwamen? Je hebt het wel over oppassen, maar dat is natuurlijk onzin. Op een knul van zeventien en een meisje van vijftien hoeft niet meer te worden

gepast. Ze zijn oud en wijs genoeg om zichzelf te redden. Als ze met z'n tweeën niet zo stapelgek op hun opa waren geweest, hadden ze er nooit mee ingestemd dat jouw ouders deze week in huis zouden zijn gekomen. Ze hebben nog gelijk ook. Jij bent veel te bezorgd voor ze. Een volgende keer moeten we ze rustig met z'n tweeën aan laten modderen. Wedden dat ze zich samen uitstekend zouden redden?’

‘Ze zouden hele dagen ruzie met elkaar hebben en m'n witte wasgoed zou roze zijn als we thuis zouden komen,’ voorspelde Anne. ‘Bovendien zou er een enorme stapel strijkgoed liggen, want daar had Marije natuurlijk geen tijd voor gehad.’

‘Je bent een overdreven bezorgde moederkloek,’ vond Chris maar hij lachte erbij. ‘Maar wel een heel mooie.’

‘Houd op, ik ben niet mooi,’ sputterde ze tegen. ‘Het mooiste is er onderhand wel af. Ik heb kraaienpootjes en het vel in m'n nek begint te lubberen. Bovendien krijg ik nu toch echt een buikje...’

‘Ja, je ziet er niet meer uit als een meisje van achttien,’ gaf Chris toe. ‘Maar mag het alsjeblieft? Je bent achtendertig en je hebt twee kinderen gehad. Je hebt nog altijd een prach-

tig figuur. Slank en jeugdig en je ogen zijn nog even helderblauw als toen ik je voor het eerst ontmoette. Je lippen zijn nog altijd zacht en ik zou ze nu wel weer willen kussen en je haren zijn nog altijd blond.'

'Ze zitten nooit zoals het moet en ik heb de eerste grijze toch ook al ontdekt,' merkte Anne somber op. Ze probeerde een eigenwijze krul weer achter een haarspeld te steken. 'Waarom zien andere vrouwen er altijd uit zoals ik er graag uit zou willen zien?'

'Volgens mij vis je gewoon naar complimentjes. Pas maar op, anders trek ik hier ter plekke al die haarspelden uit je haar. Dan kun je er een stok insteken en een ragebol van maken.'

'Chris!!!'

'Ik kan hier rustig alles tegen je zeggen. Je bent veel te fatsoenlijk om me hier wat aan te doen,' plaagde hij.

'Wacht maar tot we buiten zijn,' dreigde Anne lachend.

Chris grijnsde. 'Daar verheug ik me al op.' Hij wenkte de serveerster, die vriendelijk informeerde: 'Haben Sie vielleicht noch einen Wunsch?'

'Wir möchten gerne zahlen,' zei Chris in zijn beste Duits. Hij gaf de serveerster een flinke

fooi, waar ze wel drie keer voor bedankte. Daarna liepen ze naar buiten. De frisse avondlucht kwam hen tegemoet en deed weldadig aan na de warmte in het restaurant. Chris sloeg een arm om Anne heen en langzaam liepen ze de Residenz-Platz over. Een tengere man, wiens donkere haren doorweven waren met fijne grijze draden, die ook terug kwamen in z'n goed onderhouden baardje en snor. Hij was gekleed in nonchalante jeans en een fris geruit overhemd, die hem een jeugdige uitstraling gaven, ondanks zijn eerste grijze haren. Zijn hand rustte op Annes smalle schouders. Haar springerige blonde haren waren verwerkt in een speels, opgestoken kapsel. Ze had hier in Salzburg een prachtige witte blouse gekocht, die voorzien was van veel kant aan de hals en mouwen en die schitterend stond op de vrolijke, wijde gebloemde rok, die in soepele plooien rond haar bruin verbrande benen viel. Ze waren deze week achttien jaar getrouwd, maar ze leken een jong, verliefd stel. Een gelukkig stel... en dat waren ze ook.

De duisternis had zich over de stad ontfermd. Door een kier tussen de fraaie, van folkloristische motieven voorziene gordijnen scheen de

maan de kamer van het grote gemoedelijke Gasthof Alpenrose binnen, en maakte speelse motieven op het grote, eikenhouten ledikant.

Anne draaide zich om tot ze op haar rug lag en staarde met wijdopen ogen voor zich uit. Naast zich hoorde ze de regelmatige ademhaling van Chris, die allang sliep. Met een teder gebaar streek ze met haar hand door zijn haren, die nu weerbarstig alle kanten opstonden.

Chris... Haar eigen Chris. Achttien jaar waren ze nu al getrouwd. Achttien jaar waarin ze samen al hun lief en leed hadden gedeeld. Niemand had het durven voorspellen toen ze trouwden. Het was een moetje geweest en ze kenden elkaar nog eigenlijk maar zo kort. Veel te kort om een levenslange relatie aan te gaan, volgens haar moeder. Maar er was geen andere mogelijkheid geweest. Zodra haar zwangerschap bevestigd was door de huisarts, had er getrouwd moeten worden. Een ongehuwde moeder zou toch een schande zijn.

Hun bruiloft was niet van het soort geweest waarvan ze gedroomd had als meisje. Chris studeerde in die tijd nog en zij werkte op een makelaarskantoor. Een baan, die ze natuurlijk op zou moeten geven als hun baby geboren zou zijn. Nee, hun geld hadden ze wel voor andere

dingen nodig. De wederzijdse ouders, Chris' halfbroer, halfzusters en enkele heel goede vrienden waren erbij geweest. Twee maanden hadden ze nog bij Annes ouders ingewoond. Daarna hadden ze een flatje gekregen en konden ze eindelijk beginnen met het inrichten van hun eigen huisje, compleet met babykamer. Met een glimlach om haar mond herinnerde Anne zich nog hoe druk Chris en zij ermee waren geweest. Chris timmerde zelf een wiegje en een commode. Zij zorgde voor het hemeltje, de gordijntjes en het aankleedkussen. Met weinig geld en heel veel liefde hadden ze het kamertje voor de komst van de nieuwe wereldburger in orde gemaakt. Duidelijk zag ze het weer voor zich. De heldere gele tinten waarmee ze het kamertje hadden ingericht, hadden het geheel een zonnige, vrolijke aanblik gegeven en ze hadden hun geluk niet op gekund toen Laurens was geboren. Pas daarna was een moeilijke tijd aangebroken, waarin duidelijk was geworden dat het niet meeviel om zo'n klein handenbindertje te bezitten als je allebei nog zo jong was en elkaar eigenlijk nog moest leren kennen. Er waren in die tijd zoveel botsingen geweest tussen hen beiden. Vaak had ze aan de woorden van haar moeder moeten den-

ken, die ze aan de vooravond van hun huwelijk nog aan Anne meende te moeten meegeven. 'Ik zal je met Chris alle geluk van de wereld toewensen, want jullie zullen het nodig hebben. Als dat tussen jullie goed gaat...!'

Misschien waren het juist die woorden geweest, die haar steeds weer de kracht hadden gegeven om door te vechten. Ze wilde niet dat haar moeder gelijk zou krijgen. Haar huwelijk met Chris móest en zóu slagen. Toen Laurens zijn tweede verjaardag had gevierd was Anne zwanger van hun tweede kindje en ze waren er allebei zo blij mee geweest. Marije was geboren en een jaar later waren ze verhuisd naar een boerderij midden in de Noordoostpolder. Haar moeder had niet begrepen hoe ze daar ooit zouden kunnen wennen. Het was een schrale troost voor haar geweest dat het met de auto maar zo'n tien minuten rijden was van Emmeloord, waar haar ouders woonden, naar hun nieuwe woning in de weidse polder. Midden in Emmeloord hadden ze later een klein pandje kunnen huren waar Chris zijn droom had kunnen verwezenlijken. Een eigen hobby-winkel-tje. In eerste instantie had Chris zijn functie bij een verzekeringskantoor aangehouden. Al snel bleek dat de vraag naar hobby-artikelen

zo enorm was toegenomen dat Chris er een boterham voor zichzelf en zijn gezin mee kon verdienen. Het was weliswaar nog geen dikbelegde boterham, maar er was van rond te komen. Tien jaar geleden hadden ze een groter pand betrokken en hun assortiment uitgebreid met niet alleen maar hobby-artikelen, maar ook veel doe-het-zelf-benodigdheden. Nu de kinderen zo groot waren dat ze zichzelf goed konden redden, was ook Anne vaak in de winkel te vinden. Ze had de hobby-afdeling overgenomen van Chris, die zich bezighield met het betere zaag- en timmerwerk.

Anne draaide zich om en kroop dicht tegen Chris aan, die iets mompelde en zonder wakker te worden een arm om haar heen sloeg. Achttien jaar waren ze nu samen. Laurens was een knul van zeventien en blokte op het vwo. Marije was een enthousiaste havo-leerlinge van vijftien. Ze waren allebei ouder geworden, rijper, anders... De jaren samen hadden hen veranderd, maar de afgelopen week had haar het gevoel gegeven dat ze weer jong en zorgeloos was. Een verlate huwelijksreis, had Chris gezegd toen hij haar voorgesteld had om er samen een weekje tussenuit te gaan. Ze had er in eerste instantie niets van willen weten. Ze had honderd-en-een